

Не жив я ще зовсім, а лиш шукав дороги...

Петро Карманський

Не жив я ще зовсім, а лиш шукав дороги,
Куди іти в життя на завзяту бій.
Чого ж мій дух паде під бременем знемоги
І плаче на горбах усіх надій і мрій?
На крилах гордих туг бував я по блакитах,
Кидав з-під хмари глум на стухлі низини,
Я кинув царство сліз і по альпійських цвітах
Розвішував свої неуловимі сні.
Скінчився ясний сон, охляли горді крила,—
Як метеор з небес, на землю я упав.
І що ж тепер? Іти за другими несила;
Пропало все, усе: я ставку вже програв.
І нині лютий біль шматує груди до скону,
І в серці плаче жаль за втраченим життям.
А від німих могил несеться голос дзвону...
Пісні мої гіркі! Самітні ми підем.